

Neda Miranda Blažević, izbor iz poezije

NOMADI

Jedne brižne zore u rujnu 1927.
njih dvoje, mlada žena i mladi muž,
sjeli su na ledinu iza svoje kuće
u Sv. Roku da se oproste od herbarija
srodnih duša, vrenja sladora u jabukama
šarenicama, podrhtavanja tonova
u žicama tambure vokalnoga Velebita
koji danonoćno baca plitke sjene po
žitnim kvadratima i glatkim leđima
genitivne rijeke Opsenice.

Čim je te zore isprešano sunce izronilo
iza vrhova planine, iz obližnjih kuća
prišla je arhetipskom paru sjetna grupa
žetelaca, mlinara, promatrača neba,
pčelara, graditelja glazbe i kovača
s purpurnim kovčezima u tvrdim rukama.

Muškarac s tamburom naglo se probudio
iz tranzitnoga sna prije nego što je njegova

mlada uspjela preskočiti ogradu koja je
razdvajala krupnooko kopno od zadebljana
oceana.

Muškarcu nije preostalo drugo nego
da bez daha mahne svjetlosti u koju se
bešumno pretvarala njegova zrcalna
žena.

MJESEC IZNAD SARAJEVA

U lipnju, u sumrak
slatki miris cvatućih
lipa spiralno klizi niz
magličaste brežuljke
prema uzbuđenoj rijeci
Miljacki.

Iza sklopljenih kapaka
bljeska povijest
slomljena neba,
suhi vriskovi,
tišina pokrivena
dalekim licima.

Točno iznad moje glave
mladi polumjesec pjevuši
obnoviteljsku pjesmu
koju nepopustljivi Sarajlije
ponekad razmjenjuju u hodu:

*Noćas je k'o lubenica
Pun mjesec iznad Bosne.
Noćas je k'o lubenica
Pun mjesec iznad Bosne.*

DNEVNI RAJ U SKOPLJU

Jednom tjedno moja prijateljica

Vaska

peče zeleno zrnje kave

u andante tempu sve dok

postupno ne postane zlatno

smeđe.

Vaska potom melje zrnje

u drevnome ručnom mlincu.

Pokreće njegovu brončanu ručicu

svom svojom apokrifnom snagom.

Na kraju ove filigranske svečanosti

miris svježe skuhanе kave puni

zrak u ulicama blizu Vaskine

okretnosti koja tako nesebično

definira jednostavni dnevni raj.

EUKALIPTUS

Ispred moje kuće
sunča se prostrano,
darežljivo stablo
eukaliptusa.

Iz njegove guste
izdržljivosti raste
novo stablo.

Stablo u stablu.

Svakoga jutra
njih dvojica se
namjerno i odlučno
zblizavaju, prilaze
sve bliže i bliže
nedostižnu nebu.

To je težak posao.
Ali netko ga mora
učiniti.

KRADLJIVICA IDENTITETA

Znam da je bila tu.
Moje bilješke na stolu
Promijenile su
rukopis.

Ogledalo u kupaonici vraća mi
nagnuti, ukošeni ogled koji nije moj.

Na kišnim berlinskim slikama
su otisci prstiju s dubokim papilarnim
linijama.

Ja nemam linija ni na jednom
jeziku.

Prije dvadesetak godina dobila sam
stranu putovnicu.

Službenik koji mi je uzeo otiske prstiju
rekao je da su moji biometrijski otisci
zrakasti i nečitljivi. Kao da ne postojim.

Pitao me otkuda sam.

SKOKOVI

S mjesta
u zrak.

Iz sekunde
u trajanje.

Iz reda
u kaos.

Svjetlo, tama,
jezik neprekidno
traže prevodilačku
pozornost.

Poticajne teme
za otvoreni razgovor.

Uglove prostrana
mišljenja.

Kružnice okretna
smijeha.

Prskanje sugovornika
toplom zrakama.

Hej!
Hej!

RIM

Za Kathy Daniels

Dvije popodneve evne mačke marširaju
Jedna prema drugoj po rubu krova
s narančastim crijepovima.

Žuta mačka broji svoje bestežne korake
na latinskome.

Siva drži svoju umornu sjenu
na epskoj uzici.

Slušajte njihovu klasičnu riku!

SELIDBE

Dva puta iz Zagreba u Berlin.
Dva puta iz Berlina u Minneapolis.
Jedanput iz Minneapolisa u New York.
Jedanput iz New Yorka u Iowa City.
Jedanput iz Iowa Cityja u Minneapolis.
Jedanput iz Minneapolisa u San Diego.
Dva puta iz San Diega u Zagreb.
Polu puta iz San Diega u Zagreb.
Godišnja doba moče se i ispiru
poput praznoga prostora.

Selidbe rasipaju stvari.
Prorjeđuju ih.

Gube im oblike.
Mijenjaju sjećanja.

Trpaju ih u krive kutije.
Zaboravljaju kojim jezikom
govore.

Prisiljavaju te da na granicama
ponavljaš svoje ime sve
dok ga ne zaboraviš.

SAVIJAČA OD PRASKOZORJA

Ožujak.

Zgrbljen, u zažagrenim ostacima jesenskog lišća i tišine,
bolnički park se već danima nastoji dići na tanke noge
upornih maslačaka.

Uz rub,
na klupi sjedi muškarac i čeka nekoga.

Dlanovima zaklapa uši da ne čuje kako netko
govori nešto nesavladivo.

Negdje se izgrebana cijev spušta na uznemirenu
površinu rijeke.

Netko ga zove.
Voda se trza.

-_Hej, to sam ja! - dovikujem.
- Donijela sam ti tvoje najdraže kolače. -

DIGITALNI JEZIK

Sve što izgovoriš
pada na dno tišine.

Ribe se kupe oko tvojih
pjeskovitih riječi.

Grizu ih.
Gutaju.

Nitko ne može bolje
razumjeti tvoj
digitalni jezik
od onih koji
ga ne govore.

ŽENE U NAJBOLJIM GODINAMA

Mi smo žene u najboljim godinama.
Naša tijela, umovi i glasovi
akustično odjekuju u planinskim
sobama, osmotičnim knjižnicama,
polifoničnim vrtovima, budnim
planetarijima, konkavnim sferama,
zaigranosti naše djece, morskoj
slanosti, vitičastim, baroknim
kolačićima, koje smo same pekle
od Početka
samoga Početka.

Mi

žene u najboljim godinama nosimo
s lakom težinom svoje odluke, dužnosti,
padove, podizanje, smijeh i odmjeravanje
s nemogućim stvarima u platnenim
torbama koje mirišu na kruh
i jutarnju rosu.

Mi žene u najboljim godinama uvijek smo
u najboljim godinama, čak i kad nam je
preostao još samo jedan jedini tren
u kojemu bez daha
okrećemo zadnju stranicu u našem
opsežnome
ženskom herbariju.

KAIRO

Prošle noći
sanjala sam
da hodam niz
Al_Muizzizovu ulicu
u Kairu.

Na njezinoj sjajnoj
popločanoj ruci
zalazak sunca zvao je
na očišćujuću molitvu.

Ne govorim arapski,
pomislila sam na
hrvatskome.

Onda sam se probudila.

Nikada nisam bila u Kairu.
Ili možda ipak jesam?

TAJNO BLAGO

U bilježnici naslovljenoj

Prije puno vremena

napisala sam na jednome

mjestu:

Ovoga ljeta radim kao pomoćnica

u Gradskoj Knjižnici.

Omiljeni dio posla mi je listanje

vraćenih knjiga.

Tražim u njima neko zametnuto,

neprocjenjivo blago

kojega je neka revna čitačica

nenamjerno ostavila u knjizi.

Knjige sve čuvaju.

Jučer sam našla u autobiografiji

Simone De Beauvoir,

Uspomene dobro odgojene djevojke,

pitijski popis namirnica

u kojem je stajalo:

Nescafe

Sir

Kruh

Jabuke

AA baterije

Nazvati Darija

Ne zvati ga,

Zvati ga,

O ne!

O da!

AUSTRALIJA

Možda
da sam ti poslala
razglednicu
Velikog koraljnog grebena,

koji je pod vodom zelen,
plav i ljubičast,
a na suncu crven
i razgovorljiv,

možda bi znao kako
ugraditi akvarijske
prozore u kuću
koju već godinama
gradiš u krošnjama
fotosintetičnih alga
s dugim konjskim
repovima.

Najteže je
napisati
zadnju stranicu
u krajoliku
koji ne stvara
jeku.

Kamov Kafka

Kamov i Kafka sreli su se prvi i jedini put 1968. u mojoj jesenskoj školskoj torbi. Tamni, zrcalni pogled oči u oči ukočio je smisao za realnost na mladim,putničkim licima gladnih umjetnika.

Nijednom od njih nije palo na um da bi to gnostičko zurenje jednog u drugoga mogli pretopiti u blizansko, tvrdoglavo natjecanje
Tko će prvi trepnuti?

Konačno, buntovni tri godine mlađi

Janko Polić Kamov, hrapavo se nakašljao, trepnuo s iskrom u sjećanju i prozborio:

‘Hodočastio sam, mrtvi k vama i gle, nije turobna duša moja; misao moja nije očaj – o nije okrutna vasiona’.

Natopljene suhom sjenom vječnosti,
bazaltne oči Franza Kafke zaklopile su se s olakšanjem.

“Kad se Gregor Samsa jednoga jutra probudio iz nemirnih snova, ugledao je sebe sama u postelji pretvorena u ogromnog kukca”.

HIPNOTIČKI DAR

Mirno sjedim vani
na suhom, ngibljenom
travnjaku.

Nisko, mrežasto popodne koketira
s oblacima boje malina na hidrauličnom
nebu.

Na mojoj lijevoj strani spava panj
od jasena.

Na desnoj, mali, dnevni gušter leži
na suhom, metamorfnom kamenu.

Na smeđim leđima toga jedva vidljiva
Sceloporusa accoidentalisa
vijagaju valovite točke, zarezni,
rustikalni križići.

Taj hipnotičkdar spirode stvorila
je hranjiva, svemoguća ruka.

Želim da ovaj nečujni Komunikator
sklizne u moju ruku i istodobno
pogleda razmaknutim očima
u dva suprotna smjera kako bi
provjerio da nitko ne promatra
našu romantičnu, kodiranu igru.

JEDNOGA DANA, PROROČANSTVO

Jednoga dana, kad se budeš vozio
od kuće na posao, u određenu trenutku
prikupit ćeš razgranate misli i zatvoriti
svoje hematitske oči nekoliko žustrih sekundi.

Taj kratki uzdah vremena bit će
dovoljno dug da u njemu uočiš
zemljano-žute ruševine lukova
i labirintskih građevina
u drevnome gradu Sabrathi
iznikloj
na darežljivoj obali Mediterana.

Potom ćeš početi trčati kroz ta
iznenada probuđena sjećanja
na svoje visoke, šutljive pretke.

U jednom trenu shvatit ćeš da ćeš se
prije ili kasnije morati vratiti u to
prstenasto mjesto u kojemu nikada
prije nisi bio.

Sretno putuj dragi. Pošalji mi vjetrovitu
razglednicu od soli pijeska i očekivanja.